

1. Стойчо Цоневъ Часовникарь

* Родомъ отъ гр. Севлиево. Още отъ малкъкъ отива въ гр. В. Търново, за да учи и стане часовникарь. Не билъ жененъ, но е билъ ученолюбивъ, скромненъ и много обичалъ младитѣ, които напредватъ въ училището, тъй като поради беднитѣ му родители не е могълъ да получи по горно образование. Билъ е доста економистъ; щастието му се усмихва, забогатява и влиза въ познанство съ по виднитѣ първенци. Ходилъ си често въ родния си градъ Севлиево и прави сравнение между търновската и севлиевската интелигенция и разбира, че родното му мѣсто има нужда отъ по учени хора. За това решава и си направя най-първото следъ освобождението и значително духовно завещание. За тая целъ той извиква отъ Севлиево като най-първи хора на духовната и светска влатъ Економъ Маринъ Софрониевъ и Сава Яковъ Бъчваровъ и двамата видни търновски лѣкари: Д-ръ Статъ Антоновъ и Д-ръ Алекси Христовъ и тия четирмата знатни на времето си граждани отъ Търново и Севлиево подписватъ като свидетели това завещание на 31 мартъ 1881 година — дата на съставянето му. Това духовно завещание непосредствено следъ освобождението се предава за съхранение на Търновския владика Епископъ Браницки Климентъ. Презъ м. декемврий 1893 год. завещателтъ-дарителъ умира въ гр. Търново, дето е ималъ постоянното си мѣстожителство; тѣлото му е пренесено въ родния му градъ и е погребано въ новата църква Св. Троица.

Отъ 1881 год. — деня на написване завещанието, до 1893 год. — деня на смъртъта му, Стойчо Ц. часовникаря е давалъ предварително на Севлиевската градска община взаимообразно пари за да види до колко тя ще може да изпълни тая негова воля, тоя неговъ „Свещенъ заветъ“. По тоя случай се открива официална преписка между общината и завещателя. Министерството на народното просвѣщение като върховенъ контролъ по изпълнение на завещанието — п. 12 отъ завещанието, иска смѣтка отъ Севлиевската община за тоя фондъ. Съ протоколъ № 34 отъ 9. XI. 1925 год. общинскиятъ съветъ дава такъвъ отчетъ. Споредъ него Стойчо Ц. Часовникарь дава на общината най-напредъ 1000 напалеона (20,000 лв.) съ записъ за раздаване на състоятелни граждани подъ лихва съ 12% годишно, отъ която 10% оставатъ за него и 2% за общинската каса — журнално постановление № 9 отъ 2. V. 1881 год. Съ друго постановление № 17 отъ 23. V. 1888 год. общинския съветъ приема още 1500 напалеона (30,000 лв.) и най-после получава още 50 напалеона (10,000 лв.) — протоколъ № 19 отъ 7. VIII. 1891 год. До 15. III. 1889 год. общината плаща за тая сума редовно лихвата, а следъ това не иска дѣ плаща нищо; трѣбваше да се намѣси Министерството на народната просвѣта, за да уреди